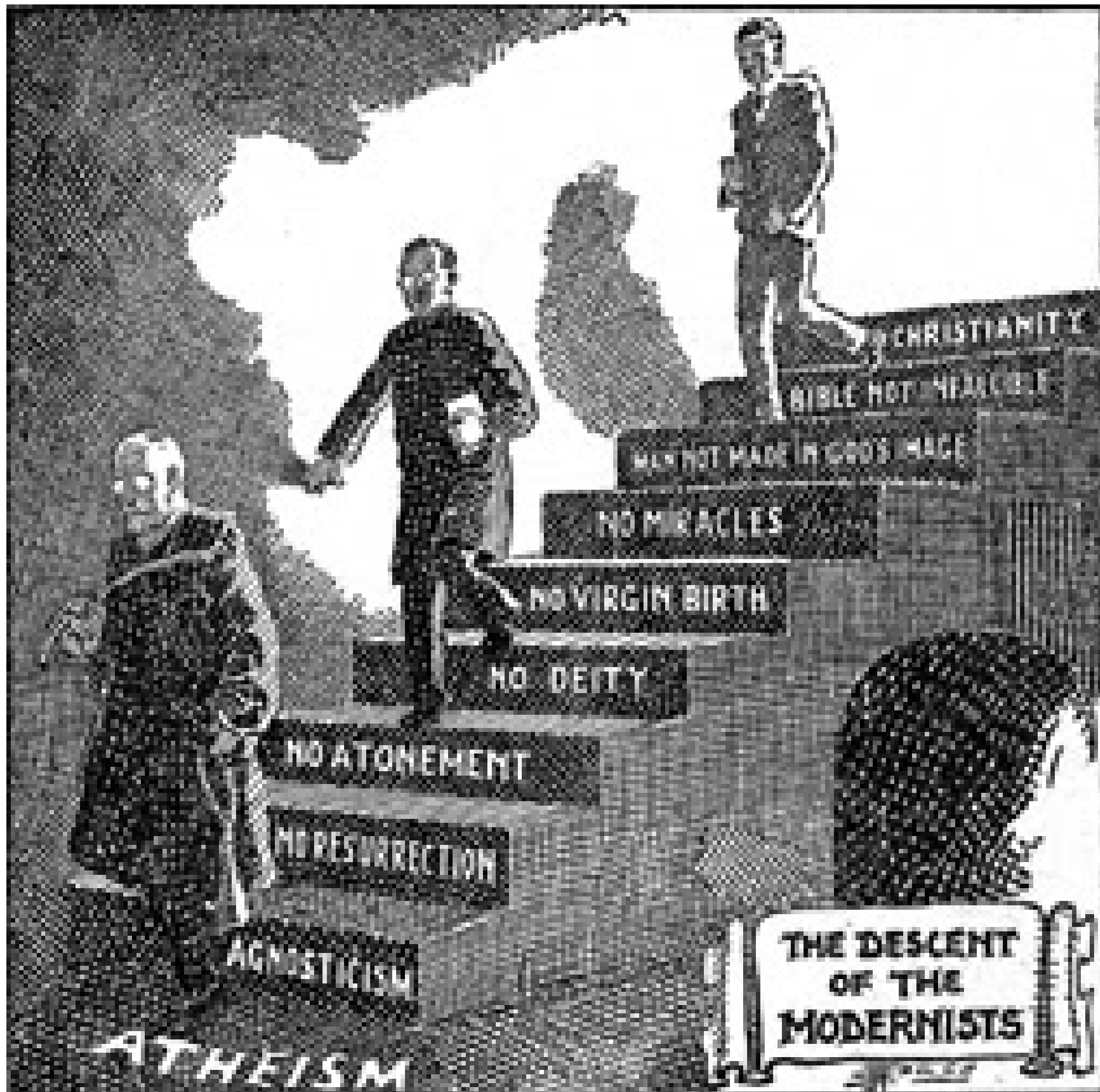
Infiltracija modernizma u Crkvu (I.)

christusrexhrvatska.blogspot.com/2016/08/infiltracija-modernizma-u-crkvu-i.html

Ovo predavanje održao je nadbiskup Marcel Lefebvre u Montrealu u Kanadi 1982. godine. Ono pokazuje osobno iskustvo tragične pokvarenosti modernizma još iz vremena pape Pija XI. Nadbiskup opisuje neobičan utjecaj mons. Annibalea Bugninija na oblikovanje nove Mise te kako je njegova neviđena drskost pridonijela "dopuštanju" te protestantizirane liturgije. Predstavljamo je našim čitateljima kako bi s jednog osobnog stajališta dobili uvid u nadbiskupovu bitku za Crkvu i vjeru.

Povijesni sažetak

Sretan sam primijetiti da se svugdje u svijetu, svugdje u katoličkom svijetu, hrabri ljudi udružuju oko svećenika koji su vjerni katoličkoj vjeri i Katoličkoj crkvi da bi sačuvali tradiciju, koja je bedem naše vjere. Ako postoji jedan tako sveopći pokret, to je zato što je situacija u Crkvi doista ozbiljna.

Ako je moguće da se katolike i dobre svećenike, među kojima su oni koji su služili u župama i tridesetak godina na veliko zadovoljstvo svojih župljana, napada uvredama i tretira kao neposlušne pobunjenike i disidente, to je samo zbog obrane katoličke vjere. Oni to čine svjesno, slijedeći duh mučenika. Bilo da nekoga progone braća ili neprijatelji Crkve, to još uvijek znači podnositi mučeništvo, ako se čini zbog očuvanja vjere. Ti su svećenici i vjernici svjedoci za katoličku vjeru. Oni radije odabiru biti smatrani pobunjenicima i disidentima negoli izgubiti svoju vjeru.

Po cijelome se svijetu nalazimo u tragičnoj i nečuvenoj situaciji, koja se, izgleda, nikada prije nije dogodila u povijesti Crkve. Moramo barem pokušati objasniti taj neobičan fenomen. Kako se moglo dogoditi da se dobri vjernici i svećenici moraju boriti da bi sačuvali katoličku vjeru u katoličkom svijetu, koji je u procesu potpunog urušavanja?

Sam papa Pavao VI. govorio je o samodestrukciji unutar Crkve. Što taj pojam samodestrukcija znači, ako ne da Crkva samu sebe uništava, a tako i svoje vlastite članove. To je već rekao papa sv. Pio X. u svojoj prvoj enciklici kada je napisao: *"Od sada neprijatelj Crkve više nije izvan nje, on je sada unutar nje."* I papa nije oklijevao imenovati točna mjesta gdje se on može naći: *"Neprijatelj se nalazi u bogoslovijama."* Stoga je već sveti papa Pio X. obznanio prisutnost neprijatelja Crkve u bogoslovijama na početku 20. stoljeća. Očigledno je da su tadašnji bogoslovi, koji su bili prožeti modernizmom, silonizmom i progresivizmom, kasnije postali svećenici. Neki su od njih čak postali biskupi, a neki i kardinali. Mogli bismo citirati imena onih koji su bili bogoslovi na početku stoljeća i koji su sada mrtvi, ali čiji je duh bio očito modernistički i progresivistički.

Tako je već papa sv. Pio X. obznanio tu podjelu u Crkvi, koja će biti početak vrlo stvarne pukotine unutar Crkve i među klerom. Ja više nisam mlad. Za vrijeme svog života kao bogoslov, kao svećenik i kao biskup vidio sam tu podjelu. Već sam je vidio u francuskoj bogosloviji gdje sam po Božjoj milosti mogao studirati. Moram priznati da nisam bio previše oduševljen studirati u Rimu. Osobno bih radije studirao s bogoslovima u svojoj biskupiji na Bogosloviji u Lilleu i postao župni vikar, a na kraju župnik u maloj seoskoj župi.

Težio sam samo tome da sačuvam vjeru u nekoj župi. Vidio sam se kao duhovnog oca stanovništva kojem sam poslan poučavati ga o katoličkoj vjeri i moralu. Ali dogodilo se nešto drugo. Nakon Prvog svjetskog rata moj brat već je bio u Rimu jer je bio odvojen od obitelji zbog ratnog stanja u sjevernoj Francuskoj. Stoga su moji roditelji inzistirali da odem k njemu. *„Budući da je tvoj brat već u Rimu, na francuskoj bogosloviji, idi i pridruži mu se da nastaviš svoj studij uz njega."* Tako sam krenuo u Rim. Studirao sam na Gregorijanskom sveučilištu od 1923. do 1930. Bio sam zaređen 1929. te sam ostao kao svećenik na bogosloviji još jednu godinu.

Prva žrtva modernizma

Za vrijeme mog boravka na bogosloviji dogodili su se tragični slučajevi, koji me sada podsjećaju na to što sam točno preživio za vrijeme Koncila. Ja sam sada praktično u istoj situaciji kao rektor naše bogoslovije o ono vrijeme, o. Le Floch. Kada sam bio tamo, on je već bio rektor francuske bogoslovije u Rimu trideset godina. Porijeklom iz Engleske, bio je vrlo izniman čovjek, jak i čvrst u vjeri kao britanski granit. Podučavao nas je papinske enciklike i o pravoj naravi modernizma kojeg je osudio sv. Pio X., o modernim zabludama koje je osudio Lav XIII. i o liberalizmu koji je osudio Pio IX. Jako smo voljeli našeg o. Le Flocha. Bili smo mu jako privrženi.

Ali njegova čvrstoća u nauku i u tradiciji očito se nije sviđala progresivnom krilu. Progresivni katolici već su postojali u ono vrijeme. Papa ih je morao osuditi. Ne samo da se o. Le Floch nije sviđao progresivistma, već se nije sviđao ni francuskoj vladi. Francuska vlada bojala se da će po posredništvu o. Le Flocha i po toj formaciji, koja je

dana bogoslovima na Francuskoj bogosloviji u Rimu, u Francusku doći tradicionalni biskupi i dati Crkvi u Francuskoj tradicionalan i jasan antiliberalni smjer.

p. Le Floch

Jer francuska vlada bila je masonska i stoga potpuno liberalna i uplašena na pomisao da bi neliberalni biskupi mogli preuzeti najvažnija mjesta. Zato su pritisnuli papu da eliminira o. Le Flocha. Francisque Gay, budući vođa Mouvement républicain popular, bio je glavni u tom pothvatu. Došao je u Rim izvršiti pritisak na papu Pija XI., optužujući o. Le Flocha da je, kao što je on rekao, član političkog pokreta "Action française"[1] (Francuska akcija) i političar koji podučava svoje bogoslove da i oni postanu članovi tog pokreta.

To je sve bila čista laž. Tri godine sam slušao o. Le Flocha na njegovim duhovnim nagovorima. Nikada nam nije pričao o "Action française". Tako i meni sada ljudi govore: ***"Vi ste prije bili član Action française."*** **A ja nikad nisam bio član tog pokreta. Očigledno smo bili optuženi da smo članovi "Action française", da smo nacisti i fašisti i nazivali su nas svakakvim pogrdnim imenima jer smo bili protiv revolucije i protiv liberalizma.**

Tako je provedena istraga. Kardinal nadbiskup Milana (kard. Schuster) poslan je na bogosloviju. On nije bio tek običan kardinal, bio je benediktinac velike svetosti i inteligencije. Postavio ga je papa Pio XI. da ispita Francusku bogosloviju i otkrije jesu li optužbe Francisqua Gaya istinite ili ne. Istraga je učinjena. Njezin ishod bio je: Francuska bogoslovija djeluje savršeno pod vodstvom o. Le Flocha. Nemamo nikakav razlog za prigovor rektoru bogoslovije. Ali to nije bilo dovoljno. Tri mjeseca kasnije započela je nova istraga, ovoga puta s naredbom da se makne o. Le Floch. Novu istragu provodio je član rimske kongregacije. On je zaključio kao ishod da je o. Le Floch prijatelj "Action française", da je opasan za bogosloviju i da mora predati ostavku. I to je upravo ono što se dogodilo.

Sveta stolica je 1926. tražila o. Le Flocha da ljubazno napusti svoj položaj rektora Francuske bogoslovije. Bio je shrvan od žalosti. O. Le Floch nije nikada bio političar. Uz to, bio je i veliki prijatelj pape sv. Pija X., koji je imao veliko povjerenje u njega. Upravo zbog toga što je bio prijatelj sv. Pija X., bio je neprijatelj progresivnog krila.

U isto vrijeme kada sam bio na Francuskoj bogosloviji napali su i kardinala Billota. On je bio prvorazredni teolog u to vrijeme i danas ga poznaju i proučavaju u našim bogoslovijama. Mons. Billot, kardinal svete Crkve, bio je smijenjen. Oduzeli su mu čast kardinala i poslali su ga kao pokoru u Castelgandolfo, blizu Albana, gdje su isusovci imali kuću. Zabranili su mu da ju napušta pod izgovorom da ima veze s "Action française".

Zapravo ni kardinal Billot nikada nije pripadao tom pokretu. On je, pak, cijenio Maurrasa i citirao ga je u svojim teološkim knjigama. U drugom svesku koji se bavi crkvom (De Ecclesia), na primjer, kardinal Billot napisao je veličanstvenu studiju liberalizma gdje je uzeo, u obliku bilježaka, citate od Maurrasa. To je bio smrtni grijeh! To je bilo sve što su mogli naći da svrgnu kardinala Billota. To nije bila neka mala tragedija, jer on je bio jedan od najvećih teologa svog vremena pa su ga opet svrgnuli s položaja kardinala i sveli na položaj običnog svećenika, jer više nije bio ni biskup. (U to vrijeme još su postojali kardinali đakoni.) To je već bio progon.

Papa Pio XI. bio je podvrgnut utjecaju progresivnog krila

Sam papa Pio XI. pao je pod utjecaj progresivista koji su već bili prisutni u Rimu. Vidimo upečatljivu razliku između papa prije i poslije. Svejedno je papa Pio XI. u to vrijeme napisao neke veličanstvene enciklike. On nije bio liberal. *"Divini Redemptoris",* njegova enciklika protiv komunizma, bila je veličanstvena. Također i njegova enciklika o Kristu Kralju, koja je ustanovila blagdan Krista Kralja i proglasila društveno kraljevstvo našeg Gospodina Isusa Krista. Njegova enciklika o kršćanskom obrazovanju je apsolutno vrijedna poštovanja te ostaje i danas temeljni dokument za one koji brane katoličke škole.

Iako je na razini nauka papa Pio XI. bio izvrstan čovjek, na razini praktičnog djelovanja bio je slab. Lako se na njega moglo utjecati. Tako su na njega snažno utjecali u vrijeme meksičkog građanskog rata da je dao Cristerosima, koji su bilu u procesu obrane katoličke vjere i borbe za Krista Kralja, naredbu da imaju povjerenje u vladu i da odlože svoje

oružje. Čim su predali svoje oružje svi su bili masakrirani. Tog strašnog masakra i danas se sjećaju u Meksiku. Papa Pio XI. stavio je svoje povjerenje u vladu koja ga je prevarila. Nije mogao zamisliti kako ih je vlada, koja je obećala da će se pošteno odnositi prema onima koji brane svoju vjeru, mogla masakrirati. Tako su tisuće Meksikanaca ubijeni zbog svoje vjere.

Već na početku ovoga stoljeća nalazimo jasne situacije koje najavljuju podjelu u Crkvi. Polako smo do nje došli, ali podjela je bila vrlo jasna baš pred koncil. Papa Pio XII. bio je veliki papa i u svojim djelima i u načinu na koji je vladao Crkvom. Za vrijeme Pija XII. vjera je čvrsto čuvana. Naravno, liberali ga nisu voljeli, jer je usmjerio pažnju na temeljna teološka načela i na istinu.

No potom je došao Ivan XXIII. On je imao posve drugačiji temperament od Pija XII. Ivan XXIII. bio je vrlo jednostavan i otvoren čovjek. On nigdje nije vidio problem.

Kada je odlučio održati sinodu, Rim mu je rekao: *“Ali Sveti Oče, sinodu treba pripremiti. Potrebna je barem godina dana ili možda dvije da se pripremi takav susret, da bi bilo brojnih plodova i da se reforme dobro prouče i zatim primijene tako da naša rimska biskupija ima koristi od toga. To se sve ne može odmah napraviti u razmaku od dva – tri mjeseca nakon kojih bi se dva tjedna održavali sastanci da bi nakon toga sve bilo u redu. To nije moguće.”*

“*O da, da, znam, znam ja, ali to će biti vrlo mala sinoda. Možemo je pripremiti u nekoliko mjeseci i sve će biti u redu.”*

Tako je sinoda ubrzano pripremljena: nekoliko povjerenstava u Rimu, svi su bili zaposleni i nakon dva tjedna sastanaka sve je bilo gotovo. Papa Ivan XXIII. bio je sretan sa svojom sinodom, ali rezultati su bili nikakvi. Ništa se nije promijenilo u Rimskoj biskupiji. Situacija je bila identična kao i prije.

Pad počinje s Koncilom

Isto se dogodilo i s Koncilom. *"Namjeravam održati Koncil."* Već su papu Pija XII. neki kardinali tražili da sazove Koncil, ali on je odbio, vjerujući da je to nemoguće. Mi ne možemo u naše vrijeme održati Koncil s 2,500 biskupa. Pritisak koji mogu izvršiti masovni mediji je preopasan da bismo se usudili održati Koncil. U opasnosti smo da podbacimo . I zapravo nije bilo koncila.

Ali papa Ivan XXIII. rekao je: *"Ali sve je u redu: ne trebamo biti pesimistični. Trebamo gledati stvari s pouzdanjem. Sastat ćemo se na tri mjeseca s biskupima cijelog svijeta. Počet ćemo 13. listopada. Zatim će sve završiti između 8. prosinca i 25. siječnja. Svi će otići kući, Koncil će biti gotov i završen."*

I tako je papa održao Koncil! I pored toga trebalo ga je pripremiti. Koncil se ne može učiniti odmah, u kratkom roku poput Sinode. I doista se za njega pripremalo dvije godine unaprijed. Ja sam osobno bio imenovan kao član Središnje pripravne komisije kao nadbiskup Dakra i predsjednik Biskupske konferencije zapadne Afrike. Zbog toga sam dolazio u Rim barem deset puta u te dvije godine da bih sudjelovao na sastancima Središnje pripravne komisije.

Oni su bili jako važni jer je trebalo proučiti sve dokumente sekundarnih komisija i predočiti ih Koncilu. U tom vijeću bilo je sedamdeset kardinala i dvadesetak nadbiskupa i biskupa, kao i stručnjaka. Ti stručnjaci nisu bili članovi vijeća, ali bili su prisutni da se na kraju s njima može konzultirati kao s članovima.

Nastupanje podjele

Tijekom te dvije godine sastanci su se redali jedan za drugim i postalo je jasno svim prisutnim članovima da postoji duboka podjela unutar same Crkve. Ta duboka podjela nije bila ni slučajna ni površna već je bila čak i dublja među kardinalima, nego među nadbiskupima i biskupima. Jednom prilikom tijekom glasanja vidjeli smo konzervativne kardinale kako glasaju u jednom smjeru, a progresivne kardinale u drugom. I sva su glasovanja na kraju uvijek isto završila. Očigledno je postojala stvarna podjela među kardinalima.

Opisao sam sljedeći incident u jednoj od svojih knjiga "*Biskup progovara".* Često ga spominjem jer on točno prikazuje kraj Središnje komisije i početak Koncila. To se dogodilo za vrijeme posljednjeg sastanka prije kojeg smo primili deset dokumenata o istoj temi. Kardinal Bea pripremio je tekst pod nazivom *"O vjerskoj slobodi"*. Kardinal Ottaviani pripremio je drugi, *"O vjerskoj toleranciji"*.

Činjenica da su na istu temu postojala dva različita naslova bila je značajna zbog dva različita koncepta. Kardinal Bea govorio je o slobodi za sve religije, a kardinal Ottaviani o slobodi katoličke religije uz toleranciju zabluda i lažnih religija. Kako je Komisija mogla riješiti takvu neslogu?

kardinal Bea

Od početka je kardinal Ottaviani upirao prstom u kardinala Beu i govorio: "*Uzoriti, vi nemate pravo predstaviti takav dokument.*" Na što je kardinal Bea odgovorio: "*Oprostite, ali ja imam savršeno pravo sastaviti dokument kad predsjednik Komisije za jedinstvo. Stoga sam ja svjesno sastavio ovaj dokument. Čak i više od toga, ja potpuno osporavam Vaše mišljenje.*"

Tako su dva najuglednija kardinala, kardinal Ottaviani, prefekt Svetog oficija, i kardinal Bea, bivši ispovjednik pape Pija XII., isusovac koji je imao velik utjecaj na sve kardinale, koji je bio poznat u Biblijskom institutu i odgovoran za napredne biblijske studije, bili suprotstavljeni oko temeljnih postavki u Crkvi. Jedinstvo svih religija je jedna stvar, odnosno reći da se sloboda i zabluda stavljaju na istu razinu; ali sloboda za katoličku religiju uz toleranciju zablude je nešto sasvim drugo. Prije je Crkva uvijek imala isto mišljenje kao kardinal Ottaviani, a ne kao kardinal Bea, čije je mišljenje bilo posve liberalno.

Zatim je kardinal Ruffini, iz Palerma, ustao i rekao: "*Mi smo sada u društvu dvojice braće koji su suprotstavljeni jedan drugome po pitanju koje je jako bitno u Crkvi. Stoga smo dužni pozvati se na viši autoritet.*"

Vrlo često papa bi došao predsjedati našim sastancima. Ali on nije bio tamo za vrijeme tog posljednjeg sastanka. Kao posljedica toga kardinali su tražili da se glasa: "*Mi ne možemo čekati Svetog Oca. Glasat ćemo.*" Glasali smo. Jedna polovica kardinala glasala je za mišljenje kardinala Bee i druga polovica za ono kardinala Ottavianija. Svi oni koji su glasali za mišljenje kardinala Bee bili su nizozemski, njemački, francuski i austrijski kardinali, i svi su oni uglavnom bili iz Europe i Sjeverne Amerike. Tradicionalni kardinali bili su oni iz rimske Kurije, iz Južne Amerike i uglavnom oni koji su govorili španjolski. To je bio pravi raskol u Crkvi. Od tog trenutka pitao sam se kako će Koncil teći s takvom opozicijom u vezi tako važnih točaka. Tko će pobijediti? Hoće li to biti kardinal Ottaviani s kardinalima španjolskih ili romanskih jezika, ili će to biti europski kardinali uz one iz Sjeverne Amerike?

U stvarnosti je to značilo da je bitka započela odmah, od prvih dana Koncila. Kardinal Ottaviani predstavio je listu članova koji su pripadali pripremnim komisijama, ostavljajući potpunu slobodu svakome da izabere što želi. Bilo je očigledno da ne možemo svi poznavati jedni druge, budući da je svatko došao iz svoje vlastite biskupije. Kako bi netko mogao poznavati 2,500 biskupa svijeta? Tražili su nas da glasamo za članove koncilske komisije. Ali koga bismo izabrali? Nismo znali biskupe iz Južne Amerike, ni iz Južne Afrike, ni iz Indije…

Kardinal Ottaviani mislio je da bi, ako bi Rim odabrao ljude za pripremna povjerenstva, to moglo pomoći kao upozorenje za koncilske oce. Bilo je zapravo posve normalno predložiti iste. Kardinal Lienart je ustao i rekao: ***"Mi ne prihvaćamo taj način rješavanja stvari. Tražimo 48 sati da razmislimo, da bolje upoznamo one koji će sačinjavati različite komisije. Ovo je pritisak na prosudbu otaca. Mi to ne prihvaćamo."*** **Koncil je započeo samo dva dana ranije i već je postojala žestoka opozicija među kardinalima. Što se dogodilo?**

Za vrijeme tih 48 sati liberalni kardinali već su pripremili liste iz svih zemalja svijeta. Distribuirali su ih po sandučićima svih koncilskih otaca. Mi smo stoga primili listu predloženih članova za ove ili one komisije; odnosno npr. ovaj biskup i onaj iz različitih zemalja. Mnogi su govorili: ***"Na kraju krajeva, zašto ne. Ja ih ne poznajem. Budući da je lista već spremna mi se samo moramo njome poslužiti."*** **Četrdeset i osam sati kasnije liberalna lista bila je sprijeda. Ali ona nije dobila dvije trećine glasova, koje su bile potrebne po pravilima Koncila.**

Što će sada papa učiniti? Hoće li papa Ivan XXIII. učiniti iznimku u koncilskim pravilima ili će ih primijeniti? Očito su se liberalni kardinali bojali da će ih primijeniti pa su mu dotrčali govoreći: ***"Slušajte, mi imamo više od polovice glasova, skoro 60%. Vi to ne možete odbaciti. Mi ne možemo tako nastaviti i imati još jedno glasanje. Tako nikada nećemo završiti. Ovo je jasno volja većine na Koncilu i Vi to jednostavno morate prihvatiti."*** **I papa Ivan XXIII. je to prihvatio. Od početka je sve članove koncilskih komisija odabralo liberalno krilo. Lako je zamisliti koji ogroman utjecaj je to imalo na Koncil.**

Siguran sam da je papa Ivan XXIII. prerano umro zbog onoga što je vidio na Koncilu, iako je mislio da će kroz nekoliko mjeseci sve završiti. Koncil je trebao trajati tri mjeseca. Nakon toga su svi trebali reći doviđenja i otići kući sretni što su se susreli u Rimu i što su održali ugodan mali sastanak. On je otkrio da će Koncil biti svijet za sebe, svijet neprestanih sukoba. Nijedan tekst nije proizašao s prvog koncilskog zasjedanja. Papa Ivan XXIII. bio je shrvan time i siguran sam da je to ubrzalo njegovu smrt. Čak se govorilo da je na svojoj smrtnoj postelji govorio: "*Zaustavite Koncil; zaustavite Koncil.*"

Papa Pavao VI. daje podršku liberalima

Došao je papa Pavao VI. Očito je da je on dao podršku liberalnom krilu. Zašto je to bilo tako? Od samog početka njegovog pontifikata, za vrijeme drugog koncilskog zasjedanja, odmah je imenovao četiri moderatora. Oni su trebali voditi Koncil umjesto deset predsjednika koji su predsjedali prvim zasjedanjem. Predsjednici, od kojih je jedan predsjedao nad jednim sastankom, drugi nad drugim, treći nad trećim, sjedili su za stolom na povišenom mjestu. Četri moderatora postali su pravi predsjednici Koncila.

Tko su bili ti moderatori? Kardinal Döpfner iz M*ü*nchena bio je jedan. On je bio vrlo progresivan i vrlo ekumenski nastrojen. Kardinal Suenens, kojega cijeli svijet zna po njegovim karizmaticima i koji je održavao predavanja na kojima je zagovarao ženidbu svećenika, bio je drugi. Kardinal Lercaro, koji je poznat po svom filokomunizmu i čiji je generalni vikar bio član komunističke partije, bio je treći. Na kraju tu je bio kardinal Agagianian, koji je predstavljao donekle tradicionalno krilo, ako mogu tako reći. Kardinal Agagianian bio je vrlo diskretan i povučen čovjek. Zbog toga nije imao nikakav pravi utjecaj na Koncil. Ali ovi troje postigli su svoj cilj uz udarce bubnjeva. Stalno su skupljali liberalne kardinale, što je davalo značajan autoritet liberalnom krilu Koncila.

Očigledno je da su od tog trenutka tradicionalni kardinali i biskupi zaboravljeni i prezirani. Kada je siroti kardinal Ottaviani, koji je bio slijep, počeo pričati, moglo se čuti kako ga ismijavaju mladi biskupi kada nije

završio u deset minuta koje je imao na raspolaganju. Tako su mu dali do znanja da ga ne žele više slušati. Morao bi završiti; bilo je strašno. Taj preuzvišeni kardinal, koji je bio cijenjen po cijelom Rimu i koji je imao veliki utjecaj na svetu Crkvu, koji je bio prefekt Kongregacije Svetog Oficija (danas Kongregacija za nauk vjere), što nije nevažan položaj, bio je primoran stati. Bilo je skandalozno gledati kako tretiraju tradicionaliste. Mons. Staffu (koji je otada imenovan kardinalom), koji je bio vrlo energičan, utišali su koncilski moderatori. To su bile nevjerojatne stvari.

Revolucija Crkve

To je ono što se dogodilo na Koncilu. Bilo je očito da su na sve dokumente i tekstove Koncila utjecali liberalni kardinali i komisije. Nije čudo da imamo takve dvosmislene tekstove, koji su naklonjeni brojnim promjenama, pa čak i pravoj revoluciji u Crkvi. Jesmo li mogli išta učiniti, mi koji smo predstavljali tradicionalno krilo biskupa i kardinala? Iskreno govoreći, nismo mogli puno. Bilo nas je oko 250 koji smo bili naklonjeni očuvanju tradicije i koji smo bili protiv tako velikih promjena u Crkvi poput lažne reforme, lažnog ekumenizma, lažne kolegijalnosti. Mi smo bili protiv tih stvari. Tih 250 biskupa sigurno su pridonijeli nekoj ravnoteži i u nekim prilikama učinili pritisak da određeni tekstovi budu modificirani. Tako je zlo donekle bilo ograničeno. Ali nismo mogli spriječiti usvajanje određenih pogrešnih mišljenja, osobito u shemi o vjerskoj slobodi, čiji su tekstovi prepravljani pet puta. I peti put iznijeto je isto mišljenje. Svaki put smo joj se suprotstavili.

Uvijek je bilo 250 glasova protiv. Stoga je papa Pavao VI. tražio da se dodaju dvije kratke rečenice u tekst, koje govore da u tekstu ne postoji ništa što je u suprotnosti s tradicionalnim naukom i da Crkva ostaje zauvijek prava i jedina Kristova Crkva. Tada su određeni španjolski biskupi rekli: *"Budući da je Papa dao takvu izjavu, više ne postoji problem. Ne postoji ništa protivno tradiciji."* Ako su te stvari kontradiktorne, onda je ta mala fraza kontradiktorna svemu drugome, što je u tekstu. To je kontradiktorna shema. Mi je nismo mogli prihvatiti. Na kraju je ostalo, ako se dobro sjećam, samo 74 biskupa protiv nje. To je jedina shema koja je doživjela takvu opoziciju, ali 74 naprema 2,500 je doista malo!

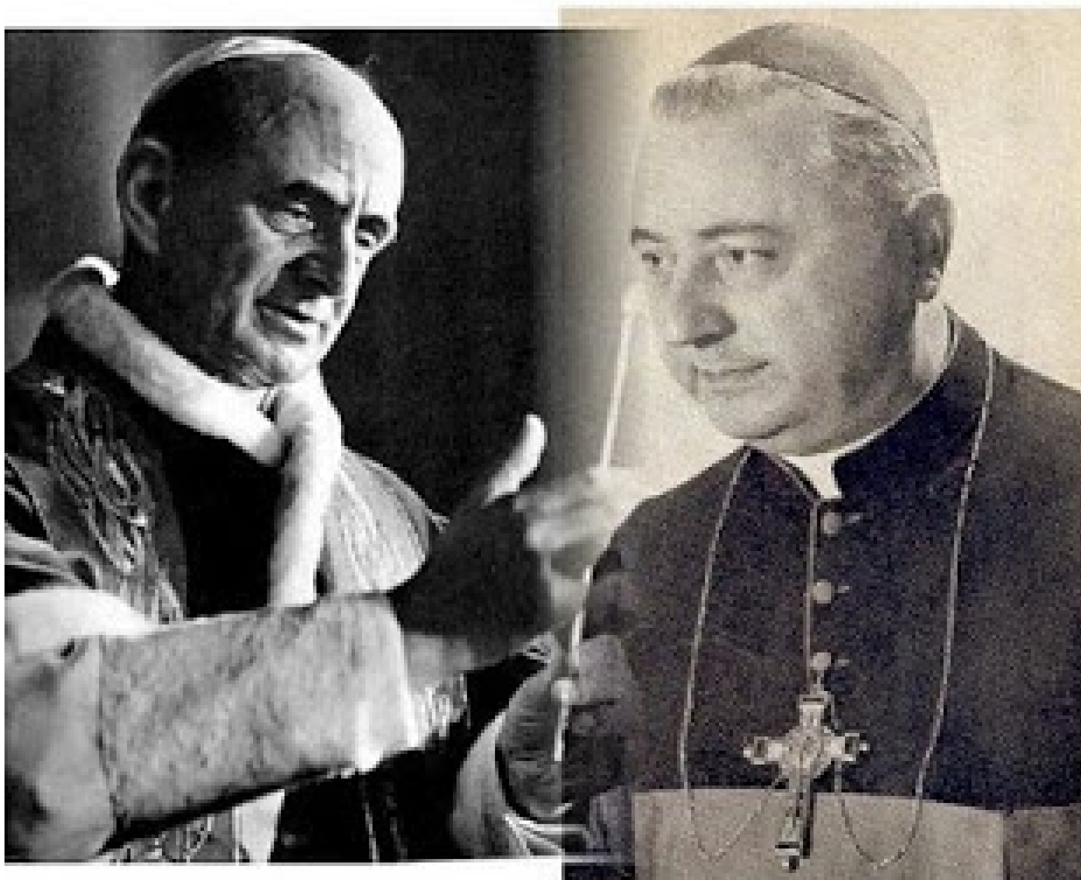
Tako je završio Koncil. Ne trebamo se čuditi reformama koje su nakon toga bile uvedene. Sve otada je povijest liberalizma. Liberali su bili pobjednici na Koncilu i tražili su da im Pavao VI. da mjesta u rimskim kongregacijama. I zaista su progresivnom kleru dani važni položaji. Čim je neki kardinal umro ili se ukazala prilika, papa Pavao VI. zaboravio bi na tradicionalne kardinale, smjesta ih zamjenjujući liberalnima. Tako su Rim okupirali liberali. To je činjenica koja se ne može opovrgnuti. Niti se ne može zanijekati da su koncilske reforme takve reforme koje odišu duhom ekumenizma i da su one jednostavno protestantske, ništa više i ništa manje od toga.

Nastavlja se...

[1] Nacionalno orijentirani politički pokret nastao u Francuskoj krajem 20. st. koji se borio protiv liberalne i masonske vlade, ali je bio pod utjecajem određenih spornih ideja karakterističnih za nacionalne pokrete.

Infiltracija modernizma u Crkvu (II.)

christusrexhrvatska.blogspot.com/2016/09/infiltracija-modernizma-u-crkvu-ii.html

(...nastavak prvog dijela)

Liturgijska reforma

Najozbiljnija posljedica bila je liturgijska reforma. Izvršio ju je dobro poznati svećenik Bugnini, koji ju je davno prije pripremio. Već 1955. o. Bugnini upitao je msgr. Pintonella, Generalnog kapelana talijanske vojske, koji je proveo puno vremena u Njemačkoj za vrijeme okupacije, da prevede protestantske liturgijske tekstove. Jer o. Bugnini nije znao njemački.

Sam msgr. Pintonello mi je rekao da je preveo protestantske liturgijske knjige za o. Bugninija, koji je u to vrijeme bio beznačajni član liturgijske komisije. Bio je nitko. Poslije je postao profesor liturgije u Lateranu. Papa Ivan XXIII. ga je otpustio zbog njegovog modernizma i progresivizma. No, čudnog li čuda, evo ga opet kao predsjednika komisije za liturgijsku reformu. To je sve teško povjerovati.

Imao sam priliku vidjeti kakav je utjecaj imao o. Bugnini. Pitamo se kako su se takve stvari mogle dogoditi u Rimu. U vrijeme neposredno poslije Koncila bio sam generalni poglavar Družbe otaca Duha Svetoga i imali smo sastanak generalnih poglavara u Rimu. Upitali smo o. Bugninija da nam objasni što je ta njegova nova Misa, jer to sve nije bila mala stvar. Odmah nakon Koncila čuli smo za normativnu Misu, novu Misu, Novus ordo. Što je to značilo? O njoj se nije govorilo na Koncilu. Što se dogodilo? Tako smo tražili o. Bugninija da dođe i da sam objasni pred 84 generalna poglavara koji su se okupili i među kojima sam i sam bio.

O. Bugnini, pun samopouzdanja, objasnio je što će normativna Misa biti; da će ovo i ono biti promijenjeno, i da će napraviti drugačiji Ofertorij. Smanjit ćemo broj pričesnih molitava. Moći ćemo imati nekoliko različitih oblika kako započeti Misu. Moći ćemo služiti Misu na narodnom jeziku. Pogledali smo jedan drugoga govoreći: "*Ali to nije moguće!*" Govorio je odlučno, kao da nikad nije bilo Mise u Crkvi prije njega. Govorio je o toj svojoj normativnoj Misi kao o novom otkriću.

Osobno sam bio toliko zaprepašten da sam zamuknuo, iako obično slobodno govorim kada se treba suprotstaviti nekome s kime se ne slažem. Nisam mogao reći ni riječ. Kako je moguće da su ovom čovjeku koji stoji pred nama povjerili cijelu reformu katoličke liturgije, cijelu reformu svete Misne Žrtve, sakramenata, časoslova i svih naših molitava? Kamo mi to idemo? Kamo to Crkva ide?

Dva generalna poglavara smogla su snage govoriti. Jedan od njih upitao je o. Bugninija: "*Je li to aktivno sudjelovanje, odnosno tjelesno sudjelovanje, odnosno izgovaranjem molitava, ili je to duhovno sudjelovanje? U svakom slučaju, Vi ste toliko govorili o sudjelovanju*

vjernika da više ne možete opravdati služenje Mise bez vjernika. Vaša cijela Misa je stvorena oko sudjelovanja vjernika. Znači li to da moramo prestati s privatnim Misama, budući da na njima nema vjernika koji bi mogli sudjelovati?"

Ponovit ću vam točno što je o. Bugnini rekao. Još uvijek mi to odzvanja u ušima, koliko me je to pogodilo: *"Da vam iskreno kažem, mi nismo o tome razmišljali",* rekao je! Kasnije se još jedan ustao i rekao: *"Velečasni oče, rekli ste da ćemo potisnuti ovo i ono, da ćemo zamijeniti ovo s onim i uvijek kraćim molitvama. Imam osjećaj da će se Vašu novu Misu moći odslužiti za deset do dvanaest minuta ili najviše petnaest. To nije razumno. To nije pristojno prema takvom crkvenom činu."* No, ovako je odgovorio: *"Mi uvijek nešto možemo dodati."* Zar se ovo uistinu događa? Sam sam to sve čuo. Da mi je netko drugi prepričao priču, možda bih sumnjao u nju, ali sam sam to čuo.

Poslije, u vrijeme kada je ta normativna Misa stavljena u praksu, bio sam tako užasnut da sam se susreo s nekim svećenicima i teolozima na jednom manjem sastanku. S njega je proizašao "Kratak kritički pregled" koji smo odnijeli kardinalu Ottavianiju. Ja sam predsjedao tim malim sastankom. Govorili smo: *"Moramo pokušati naći kardinale. Ne možemo dopustiti da se ovo dogodi, a da ne reagiramo."*

Tako sam sam potražio državnog tajnika, kardinala Cicognanija, te sam mu rekao: *"Uzoriti, nećete valjda dopustiti da se ovo provede, zar ne? To nije moguće. Što je ta nova Misa? To je revolucija u Crkvi, revolucija u liturgiji."* Kardinal Cicognani, koji je bio državni tajnik pape Pavla VI., stavio je glavu na svoje dlanove i rekao: *"Oh, monsinjore, ja to sve predobro znam. Posve se slažem s Vama; ali što mogu učiniti? O. Bugnini ulazi u ured Svetog Oca koji potpisuje sve što ovaj hoće."* Kardinal državni tajnik je bio taj koji mi je to rekao! Stoga je državni tajnik, osoba broj dva u Crkvi nakon Pape, bio stavljen na nižu poziciju od o. Bugninija. On je mogao ući u papin ured i Papa bi potpisao sve što on hoće.

To objašnjava zašto je papa Pavao VI. potpisao tekstove koje nije pročitao. On je rekao kardinalu Journetu da je to tako. Kardinal Journet bio je vrlo pametan, profesor na sveučilištu u Fribourgu u Švicarskoj, i

veliki teolog. Kada je kardinal Journet vidio definiciju Mise u uputama, koje su uvod u Novus Ordo, rekao je: *"Ta definicija Mise je neprihvatljiva; moram ići u Rim vidjeti papu."* Otišao je i rekao: *"Sveti Oče, Vi ne možete dopustiti ovakvu definiciju. Ona je krivovjerna. Vi ne možete staviti svoj potpis na ovakav dokument."* Sveti Otac mu je odgovorio (kardinal Journet mi to nije sam rekao već je rekao nekome tko mi je to prepričao): *"Pa, da kažem iskreno, ja ga nisam ni pročitao. Potpisao sam ga bez čitanja."* Jasno je da ako je o. Bugnini imao takav utjecaj na njega da je to vrlo moguće. Vjerojatno je rekao Svetom Ocu: *"Vi to možete potpisati." "Ali jeste li Vi to pažljivo pregledali?" "Da, možete ga slobodno potpisati."* I on je potpisao.

Ali taj dokument nije prošao Svetu stolicu. Ja to znam jer mi je sam kardinal Šeper rekao da je on bio odsutan kada je uređivan Novus ordo i da nije prošao Svetu stolicu. Stoga se doista radi o o. Bugniniju koji je pribavio papin potpis i koji ga je možda nekako primorao na to. Mi to ne znamo, ali on je bez sumnje imao izniman utjecaj na Svetog Oca.

Treća činjenica, kojoj sam sam svjedočio, a povezana je s o. Bugninijem je također zapanjujuća. Kada je trebalo odobriti Pričest na ruku (koja strašna stvar!), rekao sam si da ne mogu mirno sjediti i ništa ne reći. Moram otići vidjeti kardinala Guta, Švicarca, koji je bio prefekt Kongregacije za obrede. Otišao sam u Rim gdje me je kardinal Gut primio vrlo prijateljski i odmah mi je rekao: *"Pozvat ću i svog zamjenika, nadbiskupa Antoninija, da dođe i čuje što imate za reći."* Dok smo pričali, rekao sam: *"Slušajte, Vi ste odgovorni za Kongregaciju za obrede, zar ćete dozvoliti taj dekret koji dopušta Pričest na ruku? Pomislite samo na sva svetogrđa koje će to uzrokovati. Pomislite samo na nedostatak poštovanja prema svetoj Euharistiji koji će se proširiti po cijeloj Crkvi. Vi nikako to ne možete dopustiti. Već svećenici počinju dijeliti Pričest na taj način, ali to se odmah mora zaustaviti. I s ovom novom Misom oni se uvijek odlučuju za najkraći kanon, odnosno drugi, koji je jako kratak."*

Na to je kardinal Gut rekao nadbiskupu Antoniniju: *"Vidite, rekao sam Vam da će se to dogoditi i da će svećenici uvijek uzeti najkraći kanon tako da ide što brže i da što prije završe Misu."* Kasnije mi je kardinal Gut rekao: *"Monsinjore, da on pita za moje mišljenje* (kada je rekao "on", govorio je o Papi jer nad njim nema nikog osim Pape), *ali nisam siguran da me se pita* (nemojte zaboraviti da je on bio prefekt Kongregacije za

obrede i da je bio odgovoran za sve što je bilo povezano s bogoslužjem i liturgijom), *ali da me Papa pita za mišljenje, pao bih na koljena, monsinjore, pred Papom i rekao bih mu: "Sveti Oče, ne činite to; ne potpisujte taj dekret." Ja bih pao na koljena, monsinjore. Ali ja nisam siguran da će me se pitati. Jer nisam ja taj koji naređuje ovdje."*

To sam čuo svojim vlastitim ušima. On je aludirao na Bugninija koji je bio treći u Kongregaciji za obrede. Tu je prvi bio kardinal Gut, zatim nadbiskup Antonini i tek zatim o. Bugnini, predsjednik liturgijske komisije. Trebali ste to čuti! Teško meni, ali vi sada možete razumjeti moj stav kada su mi rekli da sam disident i neposlušni pobunjenik.

Infiltracija u Crkvu s ciljem uništenja

Da, ja sam pobunjenik. Da, ja sam disident. Da, ja sam neposlušan ljudima poput Bugninija. Jer su pomalo prodirali u Crkvu da bi je uništili. Nema drugoga objašnjenja. Hoćemo li zato pridonijeti uništenju Crkve? Hoćemo li reći: *"Da, da, amen";* čak i kada se radi o neprijatelju koji je prodro ravno do Svetog Oca i koji je mogao prisiliti Svetog Oca da potpiše sve što on hoće? Mi ne znamo pod kakvim je zapravo pritiskom on bio. Postoje skrivene stvari, koje nam sigurno promiču. Neki kažu da se radi o masonima. Moguće. Ja ne znam. U svakom slučaju, postoji tajna.

Kako može svećenik koji nije ni kardinal, pa čak ni biskup, koji je u to vrijeme još bio jako mlad i koji je uzdignut protiv volje pape Ivana XXIII. (koji ga je otjerao s Lateranskog sveučilišta), kako takav svećenik može doći do samoga vrha bez savjetovanja s kardinalom državnim tajnikom, ili s kardinalom prefektom Kongregacije za obrede? Kako on može ići izravno do Svetog Oca i postići da potpiše sve što on želi? Takvo nešto nikad prije nije bilo viđeno u svetoj Crkvi. Sve treba ići preko autoriteta. Zato postoje komisije. Spisi se proučavaju. Ali taj čovjek je bio toliko moćan! On je taj koji je doveo protestantske pastore da promijene našu Misu. To nije učinio kardinal Gut. To nije učinio kardinal državni tajnik. To možda čak nije učinio ni papa. On je bio taj. A tko je bio taj čovjek Bugnini?

Jednoga mi je dana bivši gvardijan bazilike sv. Pavla izvan zidina, benediktinac koji je prethodio o. Bugniniju kao poglavar liturgijske komisije, rekao: *"Monsinjore, ne pričajte mi o o. Bugniniju. Ja previše znam o njemu. Nemojte me pitati o njemu."* Odgovorio sam mu: *"Ali recite mi. Ja to moram znati. Istina se mora razotkriti."* Vjerojatno je on bio taj koji je molio Ivana XXIII. da ga makne s Lateranskog sveučilišta. Sve te stvari nam pokazuju da je neprijatelj prodro u samu Crkvu, kao što je sveti Pio X. već rekao. On je sada na najvišim položajima, kako je Gospa iz La Saletta najavila i kao što nam bez sumnje treća tajna iz Fatime govori. Pa onda, ako je neprijatelj doista unutar Crkve, moramo li mu biti poslušni? *"Da, jer on predstavlja Papu",* često čujemo kao odgovor. Kao prvo, mi to uopće ne znamo, jer mi ne znamo što točno Papa misli.

kardinal Villot

Isto tako imam osobne dokaze da je papa Pavao VI. bio pod velikim utjecajem kardinala Villota. Govorilo se da je kardinal Villot mason. Ne znam. Postoje neke čudne činjenice. Pisma masona adresirana na kardinala Villota bila su fotokopirana. Ja nemam dokaz za to. U svakom slučaju, kardinal Villot je imao značajan utjecaj na papu. On je koncentrirao svu moć u Rimu da mu je nadohvat ruke. Postao je veći gospodar od pape. Ja znam da je sve moralo ići preko njega.

Jednoga dana pošao sam vidjeti kardinala Wrighta zbog Kanadskog katekizma. Rekao sam mu: *"Pogledaj ovaj katekizam. Znate li za te knjižice pod naslovom 'Purture'? Odvratno je da se djecu podučava otpad od vjere. Oni moraju napustiti svoje obitelji, svoje društvo, tradiciju… to je katekizam kojim se poučava djecu u Kanadi s imprimaturom mons. Couderca. Vi ste odgovorni za katekizme cijeloga svijeta. Zar se slažete s ovim katekizmom?"* *"Ne, ne"*, rekao mi je: *"Taj katekizam nije katolički."* – *"On nije katolički! Onda smjesta recite to Kanadskoj biskupskoj konferenciji. Recite im da stanu i da bace taj katekizam u vatru i da se prihvate pravih katekizama."* Njegov odgovor bio je: *"Kako se ja mogu suprotstaviti biskupskoj konferenciji?"* Tada sam rekao: *"S tim je sve završeno. Više nema autoriteta u Crkvi. Sve je gotovo. Ako Rim više ništa ne može reći biskupskoj konferenciji, čak i ako se radi o uništavanju dječje vjere, onda je to kraj Crkve."*

I sada smo došli do toga da se Rim boji biskupskih konferencija. Te konferencije su gnjusne. U Francuskoj je biskupska konferencija bila uključena u kampanju podrške kontracepciji. Socijalistička vlada, koja se na televiziji stalno reklamira sloganom: *"Uzmite pilulu da biste spriječili abortuse",* i njih je uključila, ja mislim. Nisu imali ništa pametnije raditi nego gurati suludu propagandu za reklamu pilula. Pilule su besplatne za djevojčice od samo dvanaest godina, kako bi izbjegle abortus! I to biskupi odobravaju! Službeni dokumenti o podršci kontracepciji mogu se naći u časopisu biskupije u Tulleu, koja je moja bivša biskupija, a čiji časopis i dalje primam. To je sve došlo od biskupa Bruneaua, bivšeg generalnog poglavara sulpicijanaca. On je navodno jedan od najboljih biskupa Francuske. Eto do čega je došlo!

Zašto nismo poslušni zabludi?

Što bih ja trebao učiniti? Rečeno mi je: *"Vi morate biti poslušni. Vi ste neposlušni. Vi nemate pravo nastaviti raditi ono što radite jer dijelite Crkvu."* Što je zakon? Što je dekret? Što nas obvezuje na posluh? Zakon je, kaže Lav XIII., podređivanje razuma općem dobru, a ne općem zlu. Očito je da ako je pravilo usmjereno prema zlu, onda ono više nije zakon. Lav XIII. je to izričito rekao u svojoj enciklici *"Libertas".* Zakon koji nije za opće dobro, nije zakon. Stoga nitko nije obvezan biti mu poslušan.

Mnogi kanonski pravnici u Rimu kažu da Bugninijeva Misa nije zakon. Ne postoji zakon za novu Misu. Postoji samo odobrenje, dopuštenje. Uzmimo, zbog rasprave, da postoji zakon, koji je došao iz Rima, podređivanje razuma općem dobru, a ne općem zlu. No očigledno je da je nova Misa u procesu uništavanja Crkve, uništavanja vjere. Nadbiskup Montreala, nadbiskup Gregoire, u pismu koje je objavljeno, bio je vrlo hrabar. On je jedan od rijetkih biskupa koji se usudio napisati pismo u kojem je obznanio zla koja Crkva u Montrealu podnosi. *"Jako smo ožalošćeni vidjeti da župe napušta ogroman broj vjernika. Mi to pripisujemo, u velikom djelu, liturgijskoj reformi."* On je imao hrabrosti to reći.

Na djelu je prava zavjera unutar Crkve od strane samih kardinala, poput kardinala Knoxa, koji je napravio poznato istraživanje u vezi tridentske latinske Mise po cijelom svijetu. Ona je očigledno bila laž, koja je trebala utjecati na papu Ivana Pavla VI. tako da on može reći: *"Ako je tako mali broj onih koji žele tradiciju, onda će oni sami otpasti. Njegovo istraživanje ne vrijedi ništa."* Pa ipak je papa, u vrijeme kada me je primio u audijenciju u studenom 1978., bio spreman potpisati sporazum po kojem bi svećenik mogao služiti Misu koju sam odabere. On je bio spreman to potpisati.

Ali postojala je u Rimu grupa kardinala koji su se oporo suprotstavljali tradiciji. Kardinal Casaroli, koji je bio cardinal prefekt Kongregacije za redovnike i kardinal Baggio, prefekt Kongregacije za biskupe, koji je imao vrlo važnu dužnost predlagati biskupe, su bili među njima. Zatim je tu bio poznati Virgilio Noe koji je bio drugi odgovoran u Kongregaciji za bogoštovlje i koji je možda bio čak gori od Bugninija. I bio je tu kardinal Hamer, belgijski nadbiskup koji je bio drugi odgovoran za Sveti Oficij, koji je došao iz pokrajine Louvain i bio natopljen svim modernim idejama Louvaina. Oni su se oporo suprotstavljali tradiciji. Oni nisu htjeli niti čuti o njoj. Vjerujem da bi me zadavili da su mogli.

Ostavite nam barem slobodu

Oni su se udružili protiv mene čim su vidjeli da pokušavam od Svetog Oca postići slobodu za Tradiciju. Samo nas ostavite na miru; barem nas pustite da se molimo onako kako su se katolici molili stoljećima; pustite nas da nastavimo s onime što smo naučili na bogosloviji; dajte nam da nastavimo ono što smo naučili kada smo bili mladi, odnosno, da se na najbolji način posvećujemo.

To su nas učili u bogosloviji. Ja sam to naučavao kao svećenik. Kada sam postao biskup, to sam govorio svojim svećenicima, svim svojim svećenicima i svim svojim bogoslovima. Ovo trebate raditi da postanete sveti. Volite svetu Misnu Žrtvu, koju nam je Crkva dala. Budite odani njezinim sakramentima i njezinom katekizmu, a posebno pazite da ništa ne mijenjate. Držite se predaje. Držite se tradicije koja traje dvadeset stoljeća. To je ono što nas posvećuje. To je ono što je posvećivalo svece. Ali sada je sve promijenjeno. To se ne može dogoditi. Ostavite nam barem slobodu!

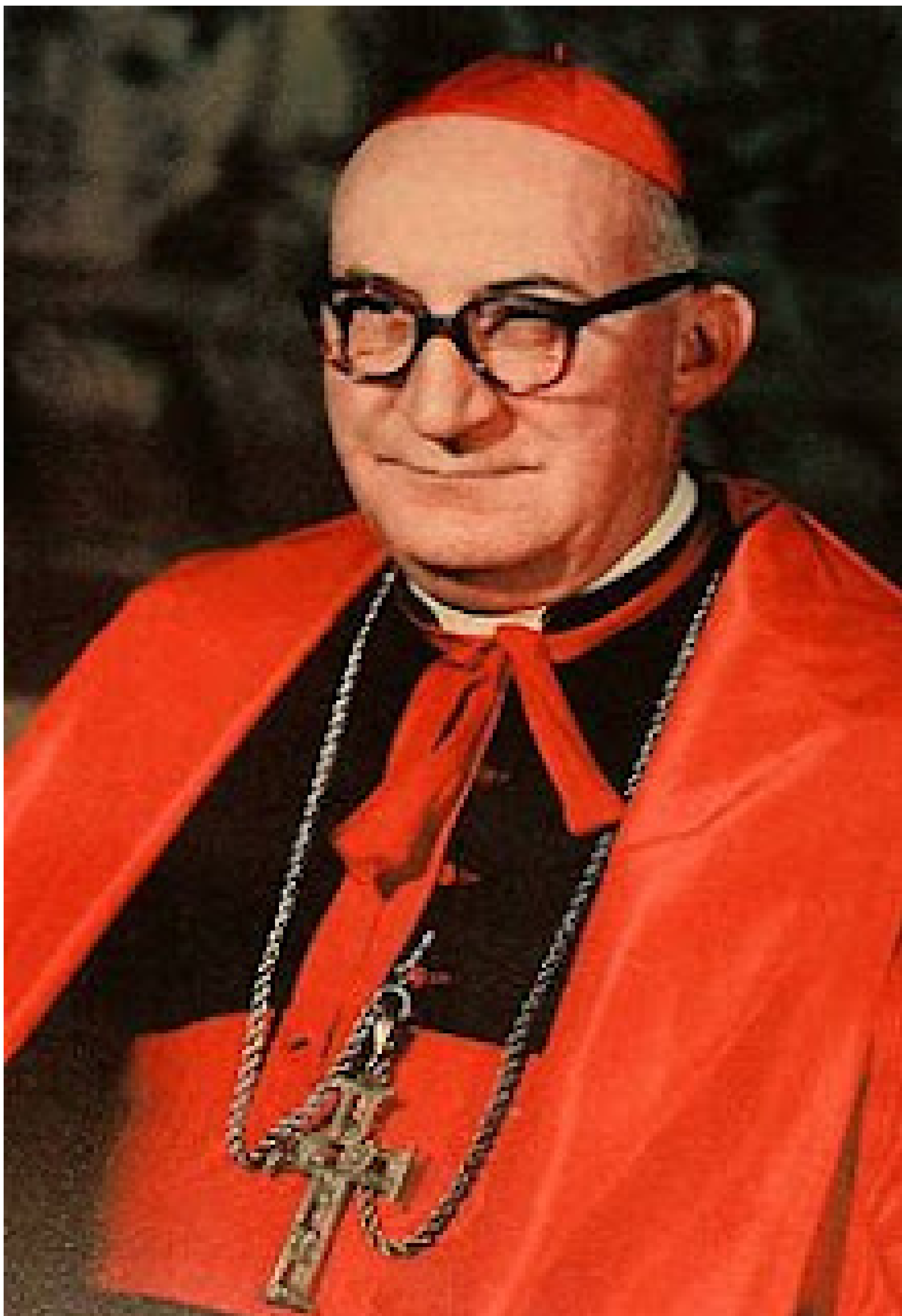
Očigledno je da kada su to čuli da su otišli Svetom Ocu i rekli mu: *"Nemojte ništa dopustiti nadbiskupu Lefebvreu, nemojte ništa dati tradiciji. Nemojte se povlačiti."* Budući da se radi o najvažnijim kardinalima, poput kardinala Casarolija, državnog tajnika, papa se ne usuđuje. Postoje kardinali koji bi bili skloni dogovoru, poput kardinala Ratzingera. On je zamijenio kardinala Šepera kada je umro na Božić 1981. Unatoč tomu, kardinal Ratzinger je bio vrlo liberalan u vrijeme Koncila. Bio je Rahnerov, Hans Küngov i Schillebeeckxov prijatelj. Ali njegovo imenovanje nadbiskupom Münchenske biskupije kao da je donekle otvorilo njegove oči. Sad je zasigurno puno svjesniji opasnosti reformi i željniji povratku tradicionalnim pravilima, uz kardinala Palazzinija koji je bio na čelu Kongregacije za kauze svetaca i kardinala Oddija koji je bio na čelu Kongregacije za kler. Ta tri kardinala sklona su tome da nam se da sloboda. Ali ostali još uvijek imaju prevelik utjecaj nad Svetim Ocem…

Bio sam u Rimu prije pet tjedana da bih vidio kardinala Ratzingera kojega je Papa imenovao da zamijeni kardinala Šepera kao osobni posrednik za odnose s Bratstvom i sa mnom. Kardinal Šeper bio je pozvan prilikom audijencije koju mi je pružio papa Ivan Pavao II. Papa je pozvao kardinala Šepera te mu rekao: *"Uzoriti, Vaš će posao biti održavanje odnosa između*

mene i nadbiskupa Lefebvrea. Vi ćete biti moj posrednik.” **Sada je imenovao kardinala Ratzingera. Otišao sam ga vidjeti i pričali smo sat i četrdeset pet minuta. Sigurno je da je kardinal Ratzinger naizgled puno pozitivniji i spremniji naći dobro rješenje. Jedina poteškoća, koja je i dalje vrlo zabrinjavajuća, je Misa. Na kraju, uvijek se radilo o Misi, od početka.**

Jer oni jako dobro znaju da ja nisam protiv Koncila. Postoje stvari koje ne mogu prihvatiti s Koncila. Ja nisam potpisao shemu o vjerskoj slobodi. Ja nisam potpisao shemu o Crkvi u modernom svijetu. Ali ne može se reći da sam protiv Koncila. To su stvari koje se ne mogu prihvatiti jer su u suprotnosti s tradicijom. To ih ne bi trebalo tako uznemiravati, budući da je sam Papa rekao: ***"Koncil se treba gledati u svjetlu tradicije.”*****Ako Koncil treba prihvatiti u svjetlu tradicije, onda ja uopće nisam uznemiren.**

Ja ću to spremno potpisati, jer sve, što je u suprotnosti s tradicijom, jasno treba odbaciti. Za vrijeme audijencije, koju mi je papa omogućio (18. studenog 1978. - op.), on me upitao: ***“Jeste li spremni potpisati ovu formulu?”*** **Na to sam odgovorio:** ***"Vi ste je sami rabili i ja sam spreman potpisati.”*** **Zatim je rekao:** ***“Znači, ne postoje dokrinarne razlike među nama?*****” Odgovorio sam:** ***“Nadam se da ne.” – “Onda koji problem preostaje? Prihvaćate li papu?” – “Naravno da priznajemo papu i da molimo za papu na bogoslovijama. Možda se čak jedino na našim bogoslovijama u svijetu moli za papu. Mi imamo veliko poštovanje prema papi. Svaki puta kada me papa tražio da dođem, ja sam uvijek došao. Ali postoji veliki problem u vezi liturgije”,*** **rekao sam mu,** ***“koja je doista vrlo važna. Nova liturgija je u procesu uništavanja Crkve i bogoslovija. To je vrlo važno pitanje.” – “Ali ja mislim da nije. To je pitanje discipline. To uopće nije tako ozbiljno. Ako je to jedini problem, mislim da se on može popraviti.”***

kardinal Šeper

I Papa je pozvao kardinala Šepera, koji je smjesta stigao. Da nije stigao, mislim da bi Papa bio spreman potpisati sporazum. Kardinal Šeper je stigao i Papa mu je rekao: *"Mislim da neće biti teško sklopiti sporazum s nadbiskupom Lefebvreom. Vjerujem da smo se sporazumjeli. Samo je pitanje liturgije malo trnovito." – "Ali, nemojte ništa dopustiti nadbiskupu*

Lefebvreu”, uzviknuo je kardinal. *“Oni od tridentinske Mise prave svoj stijeg.” – “Stijeg?”* upitao sam. *“Ali naravno da je sveta Misa stijeg naše vjere, ‘mysterium fidei.’ Ona je veliko otajstvo naše vjere. Očito je da je ona naš stijeg, jer je ona izraz naše vjere.”*

To je ostavilo duboki utisak na Svetog Oca, koji kao da se isti tren promijenio. Moje mišljenje je da je to pokazalo da Papa nije snažna osoba. Da je snažan, rekao bi: *“Ja sam taj koji će odlučiti o ovoj stvari. Mi ćemo popraviti stvari.”* Ali ne. Odmah je izgledao kao da je uplašen. Bilo ga je strah i kada je napuštao svoj ured rekao je kardinalu Šeperu: *“Vas dvojica sada možete razgovarati. Vi možete pokušati sklopiti sporazum s nadbiskupom Lefebvreom. Možete tu ostati. Ali ja sad moram ići vidjeti kardinala Baggia. Mora mi pokazati brojne spise u vezi biskupa. Moram Vas sada napustiti.”* Dok je odlazio, rekao mi je: *“Stanite, monsinjore, stanite.”* Bio je posve promijenjen. U nekoliko minuta potpuno se promijenio.

Za vrijeme te audijencije pokazao sam mu pismo koje sam primio od poljskog biskupa. Godinu prije mi je pisao da mi čestita na bogosloviji koju sam ustanovio u Ecôneu i na svećenicima koje sam formirao. Želio je da sačuvam staru Misu s cijelom tradicijom. Dodao je da on nije jedini. Rekao je da ima nekoliko biskupa koji me cijene, koji cijene moju bogosloviju, formaciju koju dajem svećenicima i tradiciju koju čuvam u Crkvi. Jer oni su primorani služiti se novom liturgijom koja uzrokuje gubitak vjere kod vjernika. Tako je govorio poljski biskup. Uzeo sam to pismo sa sobom kada sam išao vidjeti Svetoga Oca, govoreći sam sebi: *“Sigurno će mi pričati o Poljskoj.”* I nisam pogriješio. Rekao mi je: *“Ali znate li Vi da je u Poljskoj sve u redu. Zašto Vi ne prihvatite reforme? U Poljskoj nema problema. Ljudima je jednostavno žao što su izgubili latinski. Bili su vrlo privrženi latinskom jer nas on povezuje s Rimom, a mi smo vrlo naklonjeni Rimu. To je šteta, ali što možemo učiniti? Više ne postoji latinski na bogoslovijama, ni u časoslovu, ni u Misi. Više nema latinskog. To je nažalost tako. Vidite, u Poljskoj su reforme provedene i nisu uzrokovale nikakve poteškoće. Naše bogoslovije su pune i naše crkve su pune.”*

Tada sam rekao Svetom Ocu: *“Dopustite mi da Vam pokažem pismo koje sam primio iz Poljske.”* Pokazao sam mu ga. Kada je vidio ime biskupa, rekao je: *“Oh, on je najveći neprijatelj komunista.” –“To je dobra*

referenca”, rekao sam. Papa je pažljivo pročitao pismo. Promatrao sam njegovo lice da vidim kako će reagirati na riječi koje se dva puta ponavljaju u pismu. *“Mi smo primorani služiti se liturgijskom reformom koja uzrokuje gubitak vjere kod vjernika.”* Očigledno je bilo da papa to ne može prihvatiti. Na kraju mi je rekao: *“Jeste li primili pismo upravo u ovakvom obliku?” – “Da, to je fotokopija koju sam Vam donio.” – “To mora biti krivotvoreno”,* odgovorio je.

Što sam mogao reći? Nisam više ništa mogao reći. Papa mi je rekao: *“Znate, komunisti su vrlo podmukli u svojim nastojanjima da uzrokuju podjele među biskupima.”* Znači, po njemu su to pismo krivotvorili komunisti i zatim ga meni poslali. Vrlo sam sumnjičav u vezi toga. To pismo je poslano u Austriji jer vjerujem da je autor bio u strahu da će ga komunisti presresti i da neće stići na cilj. Zato je poslano u Austriji. Odgovorio sam biskupu, ali više ništa nisam čuo o njemu. Sve to govorim jer mislim da čak i u Poljskoj postoji velika podjela. Čak dapače, uvijek je postojala podjela između mirovnih svećenika i onih koji se žele čvrsto držati tradicije. To je bila tragedija iza željezne zavjese.

Komunistički utjecaj u Rimu

Trebate pročitati knjigu *“Moskva i Vatikan”,* isusovca, o. Lepidija. Izvanredna je. Ona pokuzuje utjecaj koji su komunisti imali u Rimu i kako su bili odgovorni za postavljanje biskupa, čak i dva kardinala: kardinala Lekaia i kardinala Tomasecka. Kardinal Lekai je bio nasljednik kardinala Mindszentija, a kardinal Tomaseck je bio nasljednik kardinala Berana. I kardinal Mindszenty i kardinal Beran bili su heroji i mučenici za vjeru. Zamijenili su ih mirovnim svećenicima koji su iznad svega bili odlučni u tome da sklope sporazum s komunističkom vladom koja je progonila tradicionalne svećenike. Ti tradicionalni svećenici potajno su odlazili krstiti u sela i potajno su držali katehezu da bi nastavili svoj posao pastira Katoličke crkve, pa ipak su ih njihovi vlastiti biskupi progonili, uz objašnjenje: *“Vi nemate pravo ne poštivati pravila komunističke vlade. Vi nam činite štetu tako što djelujete protivno njihovim zakonima.”*

Ali ti su svećenici bili spremni dati svoje živote da bi sačuvali vjeru kod djece, da sačuvaju vjeru u obiteljima, i da podjeljuju sakramente onima koji ih trebaju. Očigledno je da je u tim zemljama bilo za sve potrebno tražiti dopuštenje, ako je trebalo nositi Presveti Sakrament do bolnice, ili da se bilo što učini. Čim su napustili svoje sakristije, ti su svećenici morali tražiti komunističku partiju da im da dopuštenje za ovo ili ono. To je bilo nemoguće. Ljudi su umirali bez sakramenata. Djeca više nisu bila podučavana na kršćanski način. Tako da su svećenici to morali raditi u tajnosti. Ako su bili uhvaćeni, to je često bilo zato što su ih i sami biskupi progonili. To je bilo zastrašujuće.

kardinal Wyszynski

Ni kardinal Wyszynski, ni kardinal Slipyi, ni kardinal Mindszenty, ni kardinal Beran ne bi nikada takvo što učinili. Oni su, naprotiv, ohrabrivali dobre svećenike, govoreći im: *"Samo naprijed, samo naprijed. Ako vas stave u zatvor, vi ste obavili svoju dužnost kao svećenici. Ako morate umrijeti kao mučenici, onda ćete biti mučenici."* To pokazuje koliki su utjecaj imali u Rimu. Mi to teško možemo zamisliti. U to čak teško možemo povjerovati.

Ja nikada nisam bio protiv pape. Nikada nisam rekao da papa nije papa. Ja sam apsolutno za papu, za Petrovog nasljednika. Ne želim se odvojiti od Rima. Ali ja sam protiv modernizma, progresivizma i svih loših i destruktivnih utjecaja, koji su došli iz protestantizma putem reformi. Ja sam protiv svih tih reformi koje truju nas i živote vjernika. Tako su mi rekli: *"Vi ste protiv pape."* Ne, ja nisam protiv pape. Naprotiv, ja sam došao pomoći papi. Jer papa ne može biti modernist; on ne može biti progresivist. Čak i ako dopusti da ga pritišću, to je zbog slabosti. To se može dogoditi. Sv. Petar je također bio slab prema židovima. I sv. Pavao ga je strogo prekorio jer: "… da ne hode ravno, po istini Evanđelja…" (Gal 2,14), Sv. Petar bio je papa i sv. Pavao ga je prekorio. I on je to učinio energično. Usprotivio se glavi Crkve zato što nije hodio po zakonu Evanđelja. Bilo je ozbiljno reći tako nešto papi.

Sv. Katarina Sijenska također je žestoko prekorila nekoliko papa. Mi moramo imati isti stav. Mi kažemo: "*Sveti Oče, Vi ne izvršavate svoju dužnost. Morate se vratiti Tradiciji da biste bili progonjeni od svih onih kardinala i biskupa koji su modernisti i koji rade o propasti Crkve."* Siguran sam da je Papa u svom srcu duboko zabrinut i da traži način kako obnoviti Crkvu. Nadam se da će po našim molitvama i žrtvama i po molitvama svih onih koji vole svetu Crkvu i koji vole papu uspjeti. To će se posebno dogoditi po pobožnosti Blaženoj Djevici Mariji. Ako se molimo Gospi, Njoj koja ne može napustiti svoga Sina, Njoj koja ne može napustiti Crkvu koju je Njezin Sin ustanovio, otajstvenu zaručnicu Njezinog Sina, bit ćemo uslišani. Bit će teško, i bit će čudo, ali uspjet ćemo.

Što se tiče mene, ne želim da me ljudi prisiljavaju reći da je nova Misa dobra, nego da je samo manje dobra nego tradicionalna Misa. Ja to ne mogu reći. Ne mogu reći da su ti moderni sakramenti dobri. Njih su stvorili protestanti. Njih je stvorio Bugnini. I sam Bugnini je rekao 19. ožujka 1965., kako se još uvijek može pročitati u "*Osservatore Romano"* i

u "*Documentation Catholique*", časopisima koji su objavili prijevod Bugninijevog razgovora: *"Moramo ukloniti iz naših katoličkih molitava i iz katoličke liturgije sve što može biti sjena kamenu spoticanja za našu odijeljenu braću, tj. za protestante."*

To je bilo 19. ožujka 1965., baš pred reforme. Možemo li otići do protestanata i upitati ih za mišljenje o svetoj Misnoj Žrtvi, o našem katekizmu? S čime se ne slažete? Ne sviđa vam se ovo ili ono?... No, dobro, mi ćemo to ukinuti. To nije moguće. Možda to ne bi bilo krivovjerno, ali katolička vjera bila bi umanjena. Tako više ljudi ne vjeruju u limb, u čistilište, ni u pakao. Više se ne vjeruje u istočni grijeh, ni u anđele. Ne vjeruje se u milost. Ljudi više ne pričaju o onom što je nadnaravno. Naša vjera se uništava.

Tako da apsolutno moramo sačuvati našu vjeru i moliti se Blaženoj Djevici Mariji. Trebamo poduzeli ogroman zadatak i bez pomoći našeg dobrog Gospodina mi to nikada ne bismo mogli postići. Ja sam zasigurno svjestan svojih slabosti i svoje izolacije. Što ja sam mogu učiniti u usporedbi s papom i kardinalima? Ne znam. Idem kao hodočasnik, sa svojom hodočasničkom pratnjom. Ja ću govoriti: *"Sačuvajte vjeru."* Čuvajte vjeru. Radije budite mučenici nego da napustite svoju vjeru. Vi morate sačuvati sakramente i svetu Misnu Žrtvu.

Ne možete reći: *"Ali sada je sve drugačije. Pa nije to tako loše. Što se mene tiče, ja imam solidnu vjeru i vjerojatno je neću izgubiti."* Jer posve je jasno da oni koji redovito prisustvuju novoj Misi i novim sakramentima prolaze postepenu promjenu u razmišljanju. Nakon nekoliko godina postat će očito, ako nekoga tko redovito ide na tu novu ekumensku Misu ispitate, da je usvojio taj ekumenski duh. To znači da on stavlja sve religije na istu razinu. Ako ga se pita može li se netko spasiti po protestantizmu, po budizmu, ili islamu on će odgovoriti: *"Pa naravno. Sve religije su dobre."* I tako će biti. On je postao liberal i protestant i više nije katolik. Postoji samo jedna religija. Ne postoje dvije. Ako je naš Gospodin Bog ustanovio religiju, katoličku religiju, ne može postojati neka druga religija. To nije moguće. Sve ostale religije su lažne. Zbog toga je kardinal Ottaviani rabio onaj naslov: *"O vjerskoj toleranciji"*.

Zabluda se samo može tolerirati kada ju se ne može spriječiti. Ali ona ne može biti stavljena na istu razinu kao istina. Onda ne bi bilo misionarskog duha. Ako sve lažne religije spašavaju duše, zašto ići u misije? Što bismo tamo radili? Samo im trebamo ostaviti njihovu religiju i oni će se svi sami spasiti. To nije moguće. Što je, onda, Crkva radila dvadeset stoljeća? Zašto toliki mučenici? Zašto su toliki masakrirani u misijama? Jesu li misionari uzalud trošili svoje vrijeme? Jesu li mučenici uzalud prolili svoju krv i dali svoje živote? Mi to ne možemo prihvatiti. Mi moramo ostati katolici. Pad u ekumenizam vrlo je opasan. Lako je upasti u religiju koja više nije katolička.

Iskreno želim da svi mogu biti svjedoci našeg Gospodina, vjere Katoličke crkve i katoličanstva, čak i ako budu prezirani i vrijeđani u novinama, u župama i u crkvama. Je li to uopće važno? Mi smo svjedoci Katoličke crkve. Mi smo istinski sinovi Katoličke crkve i pravi sinovi Blažene Djevice Marije.

+ Nadbiskup Marcel Lefebvre

(prevedeno iz "Fideliter", siječanj - veljača 1992., i u dijelovima objavljeno u nekoliko brojeva "Angelusa")
